

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΓ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΙΖΟΛΙΝΑΣ ΝΤΕ ΒΑΡΓΑΣ

Λυσοῦσα ἀπὸ θυμῷ.
Δὲν ἤξερα πειὰ τί νὰ κάμω.
Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφθηκα νὰ διατάξω νὰ κρεμάσουν καὶ τὰ ἄθλια αὐτὰ γύναια.

Ἄξαφνα διέκρινα στὴν αὐλὴ τῆς ἀθιένδας μιὰ σκιά νὰ πρὸ-
βάλλη κάτω ἀπ' τὰ σπασμένα ἐπιπλά.

Ποιάς ἦταν ;
Κύτταξα καλύτερα καὶ μιὰ κραυγὴ ἔξφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη μου:
—Κύπριε! φώναξα.

Ἦταν πραγματικῶς ὁ Κύπριος, ὁ μικρὸς πιστός κι' ἀφοσιω-
μένος ὑπῆρέτης τῆς Ἰζολίνας, τὸν ὁποῖο μοῦστελνε συχνὰ στὸν
καταυλισμῷ, ὅταν ἤθελε νὰ μοῦ παραγγεῖλῃ κάτι.

—Ἐγὼ εἶμαι, κύριε λοχαγέ! μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς κι' ἔ-
τρεξε κοντὰ μου.

—Ποῦ ἦσουν, Κύπριε ;
—Κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιπλά, κύριε λοχαγέ. Εἶχα τρυπώσει ἐκεῖ ἀ-
πὸ τὸ φῶθό μου.

Πραγματικῶς, ὁ μικρὸς Μεξικανὸς ἦταν χλωμὸς κι' ἔτρεπε.
—Κύπριε, τοῦ εἶπα, πές μου γρήγορα, ποῦ εἶνε οἱ κύριοί σου ;
Ποῦ πήγαν ;
—Ἄ, κύριε λοχαγέ! Τὸν ἀφέντη τὸν πήρσαν οἱ λησται !
—Καὶ ἡ κυρία σου ; Ποῦ εἶνε ἡ σενοιρία Ἰζολίνα ;
—Ἡ κυρία μου ; . . Ἡ κυρία...
—Λέγε γρήγορα, Κύπριε.

Ποῦ εἶνε ἡ κυρία σου ;
—Εἶνε τρομερό, κ. λοχαγέ,
τρομερό !
—Τί συνέθη λοιπόν, Κύπριε ;
Ἐγήγησέ μου γρήγορα, παιδί μου.

—Ἦρσαν στὴν ἀθιένδα οἱ ἀν-
τάρτες, κ. λοχαγέ. Ἐσπασαν
τις πόρτες. Μπήκαν μέσα καὶ
πίασαν πρῶτα τὸν κύριό μου.
Τὸν δέσανε καὶ τὸν πήρσαν μαζὺ
τους...
—Κατόπιν ;
—Κατόπιν ὤρμησαν στὴν
κρεββατοκάμαρα τῆς κυρίας.
Τὴν ἀρπάξαν μισόγυμνη ἀπ' τὸ
κρεββάτι τῆς καὶ τὴν ἔσυραν
στὴν αὐλὴ !...
Στὸ σημεῖο αὐτῷ, ὁ Κύπριος
σταμάτησε.

—Λέγε, παιδί μου, τοῦ φώνα-
ξα, μὲ πνιγμένη φωνή. Ἐξακο-
λούθησε. Τί ἀπόγινε ἡ κυρία
σου ; Τὴν πήρσαν κι' αὐτὴ μαζὺ
τους οἱ λησται ; Τὴν ἔκακοποι-
ησαν ; Λέγε, Κύπριε, πές μου
τα ἅλα, θέλω νὰ μάθω...
—Συμφορὰ μου! τραύλισε ὁ
Κύπριος. Δὲν τολμῷ, δὲν μπο-
ρῶ νὰ σοῦ πῶ, κύριε λοχαγέ, τί
συνέθη. Δυστυχισμένη κυρία!
Τὸ αἷμα τῆς ἔτρεχε ἀφθονο κι'
ἔβαφε κόκκινο τὸ λαίμό τῆς
καὶ τὸ στήθος τῆς. Κι' ὁμως
δὲν μιλοῦσε, δὲν ἔκλαιγε, δὲν
φώναζε... Στεκόταν ἀνάμεσα

στοὺς κακούργους περήφαν καὶ γεμάτη ἐγκαρτέρησι... Κατό-
πιν, ἕνας ἀπ' τοὺς κακούργους, ἔτρεξε στοὺς σταύλους κι' ἔφε-
ρε τὸ λευκὸ ἄλογο τῶν λειμῶνων, αὐτὸ πού σεῖς τῆς χαρίσατε.
Τὴν ἔβασαν ἀπάνω σ' αὐτὸ σφιχτὰ, μισόγυμνη καθῶς ἦρταν κι'
ἔπειτα... ἔπειτα... ἂ, Θεέ μου, συχώρεσέ με, δὲν μπορῶ νὰ πῶ
τί ἔγινε ἔπειτα...

Πνιγόμενος.

Τὸ μυαλό μου εἶχε θολώσει.

Νόμιζα πὼς βρισκόμουν μέσα σὲ κάποιον φριχτὸ ἐφιάλητη.

Μὲ πνιγμένη φωνή, γύρισα καὶ εἶπα στὸν Κύπριο ;

—Ἐξακολούθησε, μικρὸ μου... Τί ἔγινε κατόπιν ;

ἽΟ Κύπριος ἔκλαιγε τώρα, ἀπ' τὴ μεγάλη του λύπη.

Δυνατὰ ἀναφυλλήγατε τίναζαν καὶ συγκλονίζαν τὸ σῶμα του.

—Κατόπιν, κύριε λοχαγέ, μοῦ εἶπε, πήρσαν τὸ ἄλογο καὶ
ἔφεραν στὴ μέση τῆς πεδιάδος. Ἀκολούθησαν ἄλλοι οἱ λησται
ἔξωσι, γιὰ νὰ διασκεδάσουν, ὅπως ἔλεγαν. Θέλησα ν' ἀκολου-
θῶ κι' ἐγὼ τὴν κυρία μου, μὰ μοῦ τὸ ἀπηγόρευσαν. Μ' ἀπέι-
λησαν ὅτι θὰ μοῦ ἔκοθαν τ' αὐτια. Ξεμάκρυνα τότε, ἀνέβηκα
σ' ἕνα λοφίσκο καὶ εἶδα ἀπὸ κει πάνω τί συνέθη...

—Τί συνέθη, παιδί μου, λέγε μου γρήγορα.

—Μόλις φτάσανε στὴν πεδιάδα, οἱ κακούργοι δέσανε στὴν αὐ-
θὰ τοῦ ἄλλογο πυροκρόταλα (τρακατρούκες), τοὺς βάλανε φω-
τιά κι' ἀφήσανε τὸ ζῶο ἐλεύθερο. Φρενιασμένο τὸ ἄλογο ἀπ'
τὸν τρόμο του, ἄρχισε τότε νὰ τρέχει, κάνοντας τεράστια πηδή-
ματα. Οἱ κακούργοι γελοῦσαν καὶ χειροκροτοῦσαν. Παρακο-
λοῦθησαν τὸ ἄλογο ὡς πού ἀπομακρύνθηκε. Χάθηκε μέσα στὸ
σκοτάδι, τρέχοντας σάν δαιμονισμένο. Ἄ, τὴν ἀτυχη σενοιρί-
τα! Εἶμαι βέβαιος πὼς εἶνε
πειὰ χαμένη...
Πνιγόμενος, ἔσθυνα, πέθα-
να !...

Μοῦ κόπηκε ἡ πνοή.

Τὰ πόδια μου λύγισαν.

—Ρούθη !.. Γάρεϋ !.. Τρέξτε,
φίλοι μου! φώναξα. Ἰερό... λι-
γο νερό, πνίγομαι !...
Δὲν πρόφτασα νὰ πῶ ἄλλη
λέξι καὶ σωριάστηκε κάτω
ἀναίσθητος...
Ἡ λιποθυμία μου αὐτὴ δὲν
κράτησε πολὺ. Ὅταν συνήλ-
θα, βρισκόμουν πλάϊ στὴ
βρῦσι τῆς αὐλῆς τῆς ἀθιέν-
δας. Κοντὰ μου βρισκόντου-
σαν ὁ γέρο-Ρούθης κι' ὁ Γά-
ρεϋ. Μοῦ εἶχαν βρέξει τὸ κε-
φάλι μὲ δροσερὸ νερὸ καὶ συγ-
χνῶνος μοῦ ἔδωσαν νὰ πῶ
κάποιο εἰσπνευματώδες ποτὸ
πού μὲ δυνάμωσε ἀρκετὰ.
Γύρω μου ἔστεκαν οἱ στρα-
τιῶτες μου λυπημένοι, ἀλλὰ
κι' ἔτοιμοι νὰ ἐκδικηθοῦν
τοὺς ἀντάρτες.
Συγχρόνως ἀκουσὰ δυνατὸ
ποδοβολητὸ ἄλογων ἔξω ἀπὸ
τὴν ἀθιένδα. Αὐτὸ μὲ ἔξφι-
νασε.
—Τί συμβαίνει, Γάρεϋ ; ρά-
θησα τὸ γενναῖο κυνηγῷ.
—Εἶνε οἱ στρατιῶτες τοῦ σῶ-
ματός σας, λοχαγέ, μοῦ ἄ-
Ἀνεβασμένοι στὰ δένδρα, παρακολουθοῦσαν κάθε κίνησι
τῶν ἀνταρτῶν...

πάντως.

—Οι στρατιώτες ;

—Ναι, λοχαγέ. Πολλοί στρατιώτες του σώματος που διοικείται, ξεκίνησαν απ' τον καταυλισμό κι' έρχονται, διαρκώς έρχονται...

—Πώς αυτό ;

—Έφτασαν στον καταυλισμό, λοχαγέ μου, οι πρώτοι άκρωτηριασμένοι Μεξικανοί χωρικοί. Διηγήθηκαν στους άνδρες τι τους συνέβη κι' αυτό έφτασε για να ξεσηκωθεί όλο σχεδόν το σώμα που διοικείται. Οι γενναίοι πολεμιστάι σας πήδησαν στ' άλλα τους κι' έρχονται να τεθούν υπό τις διαταγές σας. Διψούν έκδικησαι...

Η πληροφορία αυτή με κατασυγκίνησε.

Είδα πράγματι να με τριγυρίζουν πολλοί από τους στρατιώτες μου, που μόλις είχαν φτάσει. Ήσαν όλοι μουσικίδι στον ιδρώτα και κατακοιμισμένοι. Τα μάτια τους όμως στραφάν από τον πόθο της εκδίκησης.

Σέ λίγο μπήκε στην αύλη της αθιένδας κι' ένας έφιππος αξιωματικός. "Αν και ήταν μαύρος απ' τον ιδρώτα και τη σκόνη, τον γνώρισα άμέσως.

Ήταν ο υπολοχαγός Ουίτλυ.

—Ουίτλυ! φώναξα.

—Λοχαγέ μου!...

—Έτρεξε κοντά μου και μουσφίξε το χέρι.

Ο δυστυχής Ουίτλυ!...

Ήταν καταλυτημένος, έτοιμος να κλάψη.

Έσφιγγε τα δόντια του για να συγκρατήσει τη λύσσα του.

Είχε συναντήσει την αγαπημένη του Κογχίτα, την κόρη του Άλκαθ, είχε δη πάς την είχαν κατατήσει οι κακούργοι και ό θυμός του δεν είχαν όρια. Πονούσε κι' έμαιντο... Είχε τρέξει και κι' αυτός, μαζί με τους στρατιώτες, προς συνάντησή μου, για να έκδικηθή.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ!...

Αυτή ή λέξις ύπήρχε σ' όλων τά στόματα.

Έκδικησις!... Έκδικησις!...

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΙΖΟΛΙΝΑΣ

Ο Ουίτλυ μου διηγήθηκε πώς έφτασαν οι πρώτοι άκρωτηριασμένοι χωρικοί στο στρατόπεδο και πώς το στρατόπεδο αναστατώθηκε, σε μία στιγμή όλόκληρο.

—Έφυγα κι' έγω μαζί με τους στρατιώτες, συνέχισε, ανησυχώντας για σάς και για την δυστυχημένη Κογχίτα. "Α, λοχαγέ μου, πώς την άκρωτηριασαν οι άθλιοι!... Διψώ έκδικησι, λοχαγέ. Πρέπει να τρέξουμε και να τους βρούμε, όπου κι' άν πήγαν, όπου κι' άν τρώψωσαν...

—Ήούχασε, Ουίτλυ! το είπα. Ο πόνος ο δικός μου, εινε άκόμη πιο μεγάλος. Βεβαίως θα έκδικηθούμε. Θα έκδικηθούμε σκληρά, άγρια.

Του διηγήθηκα κατόπιν τι είχε συμβεί στην αθιένδα του δόν Ραμόν.

—Είπε τρομερό! φώναξε ο Ουίτλυ. Δεν πρέπει να χάνουμε καιρό, λοχαγέ.

—Θά φύγωμε άμέσως, του είπα. Κι' έχεις το λόγο μου ότι δεν θά ήουχάσω, δεν θά κλείσω μάτι, άν δεν βρω την Ίζολίνα, άν δεν έκδικηθώ.

Κατόπιν ο Ουίτλυ μου έξήγησε ότι οι Μεξικανοί δεν είχαν — όπως έπληροφορήθη κ ε — όλους τους Ίνδους των περιχώρων μαζί τους. Ύπήρχαν και μερικές φυλές που δεν δέχτηκαν την ουμμάχια τους. Οι πολεμιστάι των Ίνδων αυτών, άνδρες και γυναίκες, τους παραθύλαγαν και τους χτυπούσαν όταν μπορούσαν. Είχαν μάστιγα σκορπίσει κατασκόπους σ' όλα τά γύρω δάση. Οι κατάσκοποι αυτοί, άνεθασμένοι σε δέντρα, παρακολουθούσαν κάθε

Είχαν να κανονίσουν παληούς λογαριασμούς αίματος...

κίησι των άνταρτών. Επίσης και πολλοί μαύροι, κατοικοκίντες στους Μεξικανικούς κάμπους, πολεμούσαν άγρια τους άνταρτες, με τους οποίους είχαν να κανονίσουν παληούς λογαριασμούς μίσους και αίματος...

Ένώ ο Ουίτλυ μου έδινε τις πληροφορίες αυτές, άγριες κραυγές πόνου άκούστηκαν έξω από την αύλη της αθιένδας. Κατάλαβα άμέσως τί συνέβη και χωρίς να χάσω καιρό έτρεξα έξω.

Οι στρατιώτες μου, μη έχοντας ποδ άλλο να ξεσηπάσουν τη λύσσα τους, είχαν γυμνώσει ως τη μέση τις συντροφισσές των ληστών και τις έμαστίζωναν άλύπητα.

Μερικοί μάλιστα από τους άνδρες μου εφώναζαν :

—Στήν κρεμάλα!... Στήν κρεμάλα!...

Ήσαν έτοιμοι να κρεμάσουν τις στρίγγλες αυτές.

Άλλά αυτό δεν τό ήθελα. Όχι, δεν ήθελα να κρεμάσω γυναίκες, όσο κι' άν ήσαν ένοχες ή άθλιες αυτές άλήθιστες.

Πληθιάσα λοιπόν τους στρατιώτες μου και κατώρθωσα να τους έπιελήθω και να τους πείσω ν' αφήσουν τις γυναίκες έλεύθερες.

—Θέλετε να έκδικηθίτε ; τους είπα. Φυλάξτε την όργη σας για τους ληστές, τους οποίους να κυνηγήσουμε σέ λίγο.

Οι στρατιώτες μου δεν έφεραν αντίρρηση.

Άφρασαν έλεύθερες τις γυναίκες, ή οποίες έσπευσαν να τό βάλλουν στα πόδια και να χαθούν μέσα στο σκοτάδι.

Τη στιγμή αυτή έφτασε στην αθιένδα απ' το στρατόπεδο κι' ο Χολιγκογορθ. Τον άκολουθούσαν άρκετοί άνδρες και ήταν κι' αυτός τρομερά όργισμένος εναντίον των ληστών.

Η ώρα είχε περάσει ήδη άρκετά.

Δεν έπρεπε να χάνουμε καιρό.

Η σκέψις ότι ή Ίζολίνα βρισκόταν τη στιγμή αυτή μέσα στα δάση, δεμένη στη ράχη του λευκού άλόγου, με έκανε να άνατριχιάζω από φρίκη.

Αποφασίσαμε λοιπόν όπως ο Ουίτλυ με τον Χολιγκογορθ τραπούν προς καταδίωξιν των ληστών. Κι' έγω με τό Ρούθη, τό Γάρου και μερικούς γενναίους άνδρες μου θά ξεκινούσαμε άμέσως για να ψάξουμε και να βρούμε την Ίζολίνα. Ως οδηγό μας θά είχαμε τον Κύπριο. Όδηγός του Ουίτλυ και του Χολιγκογορθ θά ήταν ο άφοσιωμένος μας χωρικός Πέτρος.

Αποχαιρετιστήκαμε βουθόι και λυπημένοι και χωρίσαμε.

Χωρίς να χάσω καιρό έτρεξα, με τους άνδρες μου προς την πεδιάδα, στο μέρος ακριβώς που οι λησται είχαν δέσει στο λευκό άλογο τό πυροκρόταλο. Το γρασιδί εκεί πέραν ήταν καταπατημένο.

—Εδώ έφεραν τό άλογο, Κύπριε ; ρώτησα τό μικρό Μεξικανό.

—Εδώ, κύριε, μου άπάντησε ο Κύπριος, δακρυζώντας.

—Εμπρός!... Εμπρός, φίλοι μου! φώναξα. Άς προχωρήσουμε έμπρός.

Και γρήγορα, σαν άστραπη, πήραμε τον ίδιο δρόμο που είχε πάρει και τό λευκό άλογο, με την Ίζολίνα δεμένη στη ράχη του...

Θέέ μου!... Θα ξαναύρiscα την αγαπημένη μου ;

Θά την εύρισκα ζωντανή ή νεκρή ;

Θά μπορούσε ν' άνιέξη σ' ένα τέτοιο μαρτύριο ;

Έξέ άλλου, ο Κύπριος μου είπε πως την είδε καταματωμένη.

Τι έσήμαινε άραγε αυτό ; Μήπως την είχαν άκρωτηριασει οι άθλιοι ;

Ω, άν συνέβαινε αυτό, θά πέθαινα από τη λύπη μου!...

Τη στιγμή αυτή κάλεσα τον Κύπριο κοντά μου και τον ρώτησα :

—Πώς ακριβώς έδεσαν την κόρη Ίζολίνα πάνω στο άλογο, Κύπριε ; Μπορείς να μου πής ;

—Μάλιστα, κύριε, λοχαγέ. Την έβρισαν την κακότυχη κυρία μου μπροσμουά πάνω στη ράχη του άλόγου. Τά χέρια της τά έδεσαν σφιχτά κάτω από τό λαυμό του ζώου.

(Ακολουθεί)